

Когато доде време да са излупятъ пиленцата, болярката прати да свыкатъ дѣцата, защото пъкъ бѣше праздниченъ день, съ тѣхъ наедно и родителитѣ имъ додохъ. Тя имъ показа едно полуотворено яйце. Колко имъ бѣше драго да глѣдатъ какъ пиленцето са мѣче да прочока стената на бѣлыя свой затворъ! Знаяхъ че другитѣ птички са раждатъ досущъ голы и немогѣтъ съ нищо да си помогнѣтъ; а като видѣхъ че пиленцето, щомъ са подаде цѣло отъ черупунката, бѣше покрито съ тънка жълта перошинка, че обърнѣ насамъ нататѣкъ малкитѣ си черны очичкы и че са пуснѣ да тича, тѣ си казахъ: „Ей на нещо нечуто и невиждано: на да ли ще има по цѣлъ свѣтъ друга таквази гадина.“

Когато голѣмата самочерна ковачка, съ лъскавата перошина и съ чървенья като божуръ гребенъ, за първи пѣтъ тръгнѣ по зелената морава, забиколена отъ патнайсетѣтѣхъ си пиленца, радостъта на колибарскитѣ дѣца и на родителитѣ имъ станѣ много голѣма. „Наистина неможе видѣ челѣкъ нещо по-зачудо, каза единъ въглищаръ.

— Чувашъ ли, каза жена му, какъ майката свыква маничкитѣ си и виждашъ ли какъ сѣко разбира майкина си гласъ и са покорява тутакси? Ахъ! колко щеше да бѣде добрѣ и